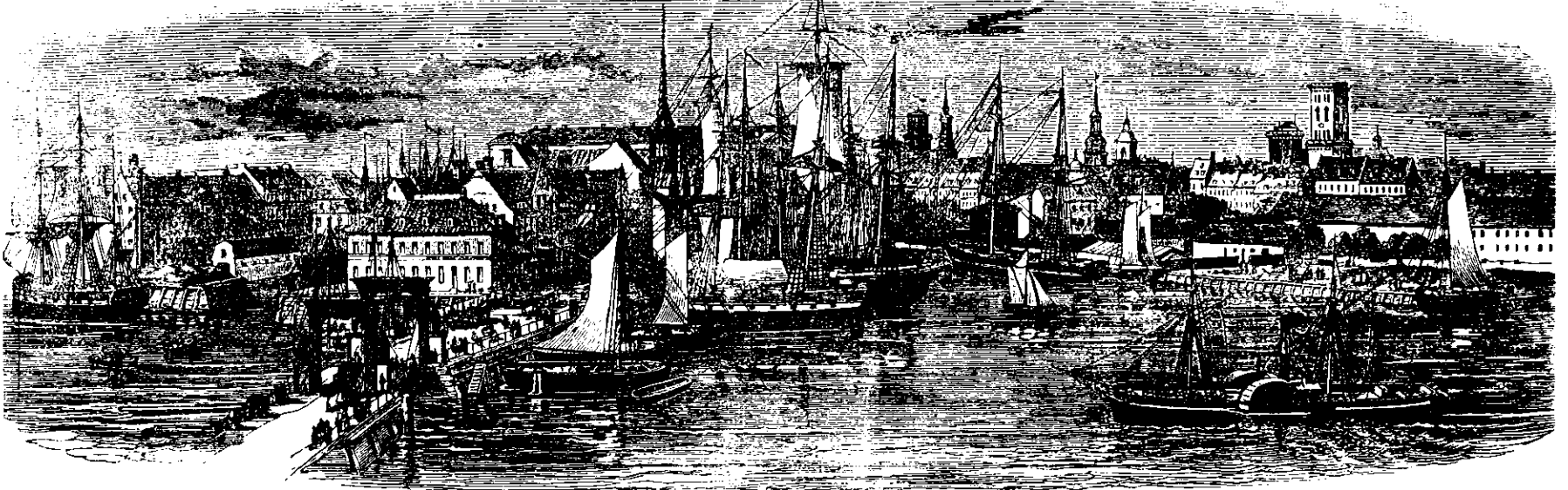


# Illustreret Tidende.



Nr. 86.]

Udkommer hver Søndag.

— Kjøbenhavn den 19. Mai 1861. —

2 Rdlr. Kvartalet.

[2det Bind.

## Indhold.

Johannes Ferdinand Fenger. — Aagens Politik. — Meddelelser af blandt Andet. — Martinis selvsøgende Karre. — Et Logistisk. — Baldemars Stet. — En Strandings paa Slagen, af David Stor. — Forklaring af Kjøbenhavnske Gadenavne. 1.

### Johannes Ferdinand Fenger.

30te Marts 1805 — 9te Mai 1861.

Det var ikke ved dybsindige Forskninger i Videnskaben, at den Mand, med hvis Billede disse Linier følge, vandt et anseet Navn; ikke heller hørte han til Nationens mest fremtrædende Sønner ved høj Fødsel eller ved noget fremragende Embede. Det var indenfor snevære Grændser, at han virkede; det var, fordi han i mange Maader kunde betragtes som en Type paa en ægte Landsbypræst, at Saamange med Høiagtelse og Beundring saae hen til ham. Hans Gjerning blev betydningsfuld, ikke paa Grund af dens store Omfang, men fornemst den Dygtighed, Underlighed og Kjærlighed, hvormed den blev varetaget. Ved hans Optræden bestode en Sandhed og Naturlighed, en Friskhed og Sjelfuldhed, fort sagt, en Idealitet, der ikke fæsmmede i taaget Ubestemthed, men var fuld af Klarhed og Lys, som foranledigede, at han i mange Maader kan ansees som Repræsentant for det fremadstræbende yngre Slægtled af Danmarks Geistlige, og at hans Virksomhed kan være et Exempel paa, hvad Menighederne ønske og med Rette kunne forlange, at deres Præst skal arbejde efter.

Ferdinand Fenger, Søn af den i 1825 afsøde Sognepræst ved Vor Frelvers Kirke paa Christianshavn, Naam. Fenger, fødtes 1805. 16 Aar gammel dimitteredes han fra Borgerdybskolen paa Christianshavn til Universitetet, tog i det paa følgende Aar anden Examen med Udmærkelse og i October 1825 theologisk Embedsexamen med Charakteren Laudabilis et quidem egregie; 1827 vandt han Guldmedaillen for Besvarelsen af en theologisk Prøveopgave (om Dæmonologi) og disputerede i Mai 1828 for Licentiatgraden i Theologien (de Celso, Christianorum adversario, Epicureo). Saaledes havde han, kun 23 Aar gammel, naaet hvad Studiet af hans Videnskab foreløbigt kunde stjenke ham herhjemme, og ligesom hans indflydelsesrige Farbroder, Professor medicinae, senere Conferentsraad Chr. Fenger (død 1845), havde hjulpet ham forhen, saaledes skaffede han ham ogsaa nu, ad offentlig og privat Vej, Midler til videre, alsidig Udbannelse paa en flætraarig Udenlandsrejse. Theologien kom til sin Ret ved Dypholbet ved de tybste og schweizeriske Universiteter; flittigt studerede han dernæst i de rige Bibliotheker i Italien og især i Frankrigs Hovedstad, endelig kom han ogsaa til Europas store Halvø mod Sydost, til Tyrkiet og Grækenland. Her vare Læberne noksom fulde af Interesse. I Aaret 1821 havde et Folk reist sig, der troedes at have Døden i Hjertet, som paa Læberne, et Folk, der i Kartusinder næsten ikke havde eksisteret, og som dog ikke havde glemt sig selv. Navarinoslaget stod 1827, Freden i Adrianopel kom 1829, Grækerfolket begyndte at drage Aande, begyndte et selvstændigt, regelbundet Liv. Under disse Forhold maatte det glæde den unge danske Rejsende dobbelt at opholde sig i dette Land, hvor den magtige Fortid, den gjærende Nutid og den forhaabede Fremtid i lige Grad sølte hans Sind, medens de eiendommelige Naturfjænder sænglede hans Dæ til ikke mindre Beundring end de tilbageblevne Levninger af den classiske Oldtids Kunst. Da han 1832 var kommen hjem efter halvjerde Aars Fraværelse, stred han som Gribbringer fra det forrige Aars Reise i Grækenland en interessant lille Bog „Om det uggræste

Folk og Sprog"; det er aabenbart, at denne Deel af Reisen ikke mindst hidrog til hans Udvikling, og steds vendte han med særdeles Forkjærlighed tilbage til sine Minder fra det gamle Hellas. — Ved Kjøbenhavns Universitet begyndte han nu at holde private Forelæsninger, og i Marts 1833 concurrerede han med Licentiaterne Halb og Engelstoft til et Rectorat i Theologien. Dengang maatte han dog vige, og fløndt det theologiske Studium vistnok kunde have havt megen Gavn af en akademisk Lærer, som Fenger formodentlig vilde være bleven — maaskee mindre videnskabelig-kritisk end positivist belærende, varierende og begejstrende — vilde paa den anden Side han selv neppe være kommen til ret at passe sammen med Facultetet, med de bestaaende Forhold og den almindelige Fremgangsmaade, og han vilde vel ialfald ikke have kunnet udfylde sin Plads i de akademiske Læsesale saa godt som det Embede, han i Efteraaret 1833 tiltraadte, da han var bleven kaldet til Sognepræst for Ljunge og Braaby Menigheder i Sjællands Stift, en halv Miils Vej syd for Sorø. Her var Meget at gjøre, og Fengers Virkelyst og Arbejdsdygtighed, hans Uværelighed og personlige Elfskærbighed havde en vid Mark at arbejde paa. De sjællandske

Bønder, navnlig de i Lens midterste og sydlige Deel, trængte i næsten alle Retninger til at vækkes til Liv, men saa kunde være bedre stikede dertil end den af Handkraft og Billiefræben opfyldte unge Præst. Og da en Mand's Virksomhed bedst bedømmes efter de Frugter, den i Aarens Løb faaer baaret, ville vi strax skynde os fremad og kaste et Blik paa hans og Menighedens gjenfærbige Forhold en Snees Aar senere. Saa betragt da, hvorledes Kirken derude paa Ljunge Mark, der forhen stod ligesaa tom, som mange af dens Søbsternde gjøre det endnu den Dag i Dag, altid er fuld af Mennesker; Mand og Kvinder strømme til, ofte langveis fra, fra Sogne rundt omkring, og det er en Menighed, i hvilken der er Aand og Liv. Derfor hænge Tilhørernes Dine ved Prædikantens Læber, naar han paa sin eiendommelige Maade forkynder Ordet, undertiden strengt, men oftere med mild Kjærlighed, altid dog med Kraft og Liv og med et bestemt Udtryk af inderlig Overbeviisning og sandfærbig Deeltagelse. Fengers Foredrag var ikke elegant rhetorisk med lange, kunstige Perioder; snarere lød det undertiden lidt afbrudt, albrig sammentende, men vel ligesom fremstøbt; han brugte ofte korte Sætninger og udtalte sig lidt i Spørgsmaalform, med en



Johannes Ferdinand Fenger.